

تقارن‌ها

دکتر سیف‌الرضا شهبابی

می‌شود. ایشان ورودی سال ۱۳۴۹ دانشکده داروسازی دانشگاه تهران بود و بنده یک سال بعد و در سال ۱۳۵۰ وارد دانشکده مزبور شدم. از همان ابتدای آشنایی در سال اول

با کمال تاسف « دکتر فریدون سیامک‌نژاد» از میان ما رفت و قطعا جای او برای دوستان و آشنایانش خالی خواهد ماند. سابقه آشناییم با وی دقیقا نیم قرن

و آشکار ساواک بودند و به این خاطر، سیامک نژاد در زمستان سال ۵۱ و بعد از تظاهرات دانشجویی در دانشکده علوم سینما «کاپری» در میدان انقلاب فعلی دستگیر شد و بعد از توقف کوتاهی در ساختمان ساواک در خیابان «میکده» که این ساختمان اختصاص به فعالیت‌های دانشجویان داشت، راهی زندان «قزل قلعه» شد و از آنجا به زندان «کمیته ضد خرابکاری» یا موزه «عبرت» فعلی منتقل شد و در دادگاه‌های فرمایشی که احکام محکومیت زندانیان از طرف ساواک انشا و به دادگاه دیکته می شد،

تحصیلی، متوجه شدم وی از دانشجویان مذهبی با ششم سیاسی است و این دو، یعنی مذهبی بودن و داشتن ششم سیاسی را از محیط خانه و دبیرستان محل تحصیلش، کسب کرده بود. فریدون در دبیرستان «کمال» در نارمک تهران که توسط مرحوم دکتر یدالله سبحانی و مرحوم مهندس بازرگان به منظور تربیت نسل تحصیل کرده مذهبی تاسیس شده بود، تحصیل کرد.

دکتر سیامک نژاد در برنامه‌های کوه‌نوردی که تقریباً هر جمعه برگزار می‌شد، فعال بود و شرکت می‌کرد و در کارهای «فوق برنامه» تلاش فراوان داشت و از آنجایی که اهل مطالعه بود، در کتابخانه دانشجویی دانشکده، هم از نظر مدیریت کتابخانه و هم از جنبه مطالعه کتاب و مخصوصاً کتاب‌های «مرحوم دکتر شریعتی» که در آن سال‌ها فضای دانشجویی را به خود جلب کرده بود، حضورش چشم‌گیر بود.

کتابخانه دانشجویی پاتوق و محل ارتباط دانشجویانی بود که به یکی از دو تفکر و ایدئولوژی: اسلامی و چپ مارکسیستی معتقد بودند.

در شرایط خفقان و امنیتی پلیسی حاکم بر جامعه قبل از انقلاب، خصوصاً محیط‌های دانشگاهی و دانشجویان فعال سیاسی شدیداً تحت کنترل عوامل پنهان

ناراحت بود و در جدایی فعالیت‌های فوق برنامه دانشجویان مذهبی و غیرمذهبی نقش داشت.

سیامک نژاد بعد از فارغ‌التحصیلی در سال ۱۳۵۵ به جای این که، نظیر سایر فارغ‌التحصیلان دانشگاهی افسر و وظیفه شود، سرباز صفر شد و دوران خدمت را به بیرجند که از نقاط دورافتاده بود، تبعید گردید.

ماه‌های پایانی خدمتش مصادف با تغییراتی در فضای سیاسی کشور شده بود و او هم از این فضا علیه رژیم ستم‌شاهی استفاده کرد و به خیل عظیم تظاهرات کنندگان پیوست و در بسیاری از مواقع از گردانندگان بود تا جایی که در کمیته استقبال از امام قرار گرفت.

بعد از آن در سال‌های ۶۰ و ۶۱ در دوران نخست‌وزیری «میر حسین موسوی» معاون پارلمانی و امور مجلس وزیر کار دکتر «احمد توکلی» شد و با این که از نظر سیاسی با دکتر توکلی همسو نبود، از برخوردهای توکلی با خودش راضی بود و در نوروز سال ۱۳۶۱ به اتفاق هم به دیدار توکلی در بهشهر رفته بودیم و نهار مهمان توکلی بودیم.

در سال‌های دهه شصت و دهه اول انقلاب و سال‌های جنگ بود و کشور با کمبود شدید دارو روبرو بود، در راه اندازی داروخانه‌های دانشگاه به منظور رفع

به پنج ماه زندان محکوم شد و در زندان قصر دوران زندان را کشید و آزاد شد و بعد از رهایی از زندان با احتیاط بیشتر به فعالیت‌های سیاسی ادامه داد، زیرا زندانیان آزاد شده بیشتر تحت کنترل پلیس مخفی شاه یا همان ساواک قرار داشتند ولی از فعالیت مذهبی - سیاسی دست نکشید.

در سال ۱۳۵۴ بعد از وقایعی که برای سازمان مجاهدین خلق در شکل تغییر ایدئولوژیک رخ داد، بسیار ناراحت بود. تا آن زمان، دانشجویان مذهبی و غیرمذهبی فعالیت‌های مشترک داشتند. بعد از حوادث آن سال، دانشجویان مذهبی تمام فعالیت‌های خود را از کوهنوردی و کتابخانه و... از غیر مذهبی‌ها جدا کردند و سیامک نژاد از آن‌هایی بود که از حرکت چپ‌روی کودکانه و غیر اخلاقی عناصر اپورتونیستی که در سازمان مزبور نفوذ کرده و سبب فجایعی شده بودند، بسیار

برای نامزدی» نوشت:

"دبیر کل جناح کدام سو که در حال شیر یا خط کردن بود، در پاسخ به این سؤال خبرنگار که چرا شیر یا خط می‌کنید؛ اظهار داشت: برای این که اگر خط آمد، کاندیدای ریاست جمهوری شوم. وی همچنین در جواب این سؤال که: اگر شیر آمد چی؟ با دلهره پاسخ داد: شیر؟! خوب معلوم است در می‌روم"

دکتر سیامک نژاد همراه با دیگر دوستان انجمن اسلامی جامعه پزشکان را که تشکیلاتی حرفه‌ای بود، تاسیس کردند.

مشکل دارویی بیماران تلاش کرد ولی همواره تفکرات سیاسی مذهبی را داشت و به خاطر شرم سیاسی و دست به قلم بودن با مجله فکاهی «گل‌آقا» شروع به همکاری کرد و عضو هیئت تحریریه این مجله شد و با امضای «حکیم‌باشی» به نوشتن طنزهای سیاسی روی آورد و در اکثر شماره‌های این مجله ستونی به طنزهای سیاسی او اختصاص داشت، برای مثال در شماره پنجشنبه ۲۵ بهمن ۱۳۷۵ و در آستانه انتخابات سال ۱۳۷۶ تحت عنوان «تصمیم‌گیری

یکی از شاخص ترین فعالیت‌هایش در عرصه قلم و نویسندگی مجله وزین "رازی" بود که برای چند دهه سردبیری آن را بر عهده داشت.

مشاغلی که دکتر سیامک‌نژاد در بعد از انقلاب اختیار کرد، غیر از معاونت وزارت کار که وجه سیاسی آن غالب بود، بیشتر در حوزه دارو بود.

